Пише: Стефан Драгичевић
понедељак, 22 август 2011 21:53

Статистика ту стално има посла, али шта ће јој и то када ни министарство финансија за то нема прецизне податке јер су избори кварили прецизно утврђену цифру до сада пристиглог новца у трезор. Управо због финансијског феномена „скупе админинстрације на нивоу заједничких органа“ која безмало има 22.500 запослених и око 87 институција и агенција мислим да чувена банкарска породица Ротшилд има чему да позавиди, посебно њен отац Мајер Амшел Бауер. У банкарству посебно, јер треба знати да Централна банка БиХ низашта није надлежна, па чак ни онда када пословним банкама мора да одбруси оштар апел због невиђене обмане и преваре жираната. У времену када жиранти скапавају од плаћања трошкова „њихових бивших пријатеља“ дотле се не смирује франак који нагло скаче па јако удари по жиро рачунима и кредитима клијената, а онда нагло пада јер врсним директорима и шефовима је сада напуњен џеп. Исто то ће урадити опет када се славине заврну и када буде опет девалвације, а њима је интерес да у пословном смислу појачају своју валуту.

С друге стране, феномен заједничких органа је још упечатљивији ако се зна да многобројне агенције на нивоу државе до сада могу да потроше више од 100.000 марака, а да сам процес ревизије не може ни да се покрене нити да уђе у то „гдје је новац утрошен“. Како ће и бити провјерен када ни сама ревизија нема основу да види тј. да процјени колико данас укупно постоји агенција које се финансирају из буџета БиХ. А онда се ови у техничком мандату Савјета министара питају што нема усвајања буџета заједничких органа? Свако нормалан у држави па и политичари знају да од што већег финансирања државних органа нема користи. Опште позната ствар је да интересна група диктира темпо како ће се и шта радити па у том смислу мора мали број појединаца да дебело профитира на рачун друштва.

То што спољни и унутрашњи дуг расте једноставно никога није ни брига јер то се по старом добром обичају треба покрити новим задуживањем и подизањем тотално лоших и неуобичајних кредита. Тренутни је дуг 9,4 милијарде, а од тога 6,2 спољни и 3,2 унутрашњи. И послије свега сваки дан у јавности треба да слушамо како се дугови нагомилавају, а да се ништа не предузима да макар и у симболичком смислу помогнемо нашим привредним субјектима који су давно прешли црту неподобних и неконкурентних предузећа.

Па зар државу не боли чињеница када види своја јадна предузећа која не могу ништа да извезу нити да пласирају своје производе? Гледати јадне пољопривреднике и сељаке који долазе и продају на тезгама поред пута не би ли зарадили коју пару тек толико да је

само виде?! Држава нема никакву излазну стратегију за предузећа, сва њена политика се своди на унутрашња препирања странака и како формирати неке нове квази агенције и фондације које ће грабити новац. Приватизације нека буду само успјешни пројекти неких западних инвеститора, а наши боље нека и не пробају да се носе са конкуренцијом јер се зна шта их чека.

За ово, више него алармантно стање у друштву, свако ће рећи своје тумачење, а оно се креће од политичке нестабилности до лошег животног стандарда јер се читав свијет налази у кризи. За нас на екс Ју простору је криза (бар што се социјалног аспекта тиче) овдје увијек постојала и зато то могу посматрати само као изговор појединаца који свој нерад оправдавају на начин скривања иза климавог америчког Волстрита. Тај нерад се неминовно шири као вирус и у оној сфери која се подразумјева најосјетљивијом дјелатности – политиком, па због задатака и циљева страначких централа 10 мјесеци и кусур овдје немамо формиран Савјет министара. Па шта очекују страначки лидери? Због њиховог бављезгања ко ће у коју фотељу, дотле ће инвестиције с неба падати? И што је још горе, надају се СТРАНИМ инвестицијама. Зашто страним? Када неко страно предузеће постане неликвидно и несолвентно да не поднесе одговорност за отпуштање радника, иначе овдје позната као јефтина радна снага?

Дивим се свакаквим изјавама у јавности различитих свестраних доктора наука! Хало доктори, па видјесте ли како Нектар неки дан купи Фруктал? Јел` ви заиста мислите да нема способних људи „балканског менталитета“ да покрену озбиљан бизнис? Има и то много, само знате, проблем је „лова“ јер „лове“ нема, а кад „лове“ нема – нема ни озбиљних пројеката. Логично је онда да држава долази до изражаја, но држава овдје није да не може, него неће да дође до изражаја. И то је проблем.

Ови заговарачи што већег буџета на нивоу заједничких органа требају да ставе прст на чело и да се отворено питају „како мисле да оправдају милијарду КМ само за плате и јавну потрошњу“. Нису способни ни Савјет министара да формирају, а хоће астрономски буџет. Па гдје то има? Заиста остаје непознатно, како неко ко се тако осили и постане „добар на пари“ има храбрости да предлаже толики буџет, а да се предходно не осврне „који су то тако тешки задаци којима ће се они позабавити да улажу силне милионе“. Заједнички органи апсолутно не утичу на развојни нити капитални развој било које општине, кантона, дистрикта или ентитета и заиста је жалосно што неко не види да је брзо полетио, а да ће истом брзином тако и да падне. Од грађана нема од кога другог, јер ови народи не могу више да поднесу безобразлуке и неправде која се увијек покрећу на њихову штету. Они гласају на изборима за своје представнике, а ови умјесто практичних рјешења и доношења конкретних закона не могу да се договоре ни око колективног упозорења ОС БиХ да не угрожава безбједност становника Гламоча којима се свакодневно тресу куће и прозори од „вјежби“ војске. Шта треба неко да погине од

неке експлозивне направе па да се неко од „званичника“ удостоји да каже како то неваља што ОС ради у Гламочу? Исте или идентичне примјере смо гледали када је полицијска станица у Бугојну била разнесена, само овог пута је, да напоменем, био терористички чин од стране „појединаца“.

Кад политика рашири своје пипке то се одмах одражава и на све друге аспекте живота, али већ проблем безбједности који се стално спомиње у јавности може да доведе до катастрофалних посqједица за друштво и државу. Има људи који не могу мирно да посматрају како у држави не функционишу ни основне државне институције због страначких несугласица и калкулисања како ће се распоредити Савјет министара, али то ХДЗ-ове и „платформаше“ није брига јер мисле да имају сво вријеме овог свијета док нагнају једни друге „ко ће бити нови мандатар“. У свему овоме појављује се проблем ХСП-а, отворено декларисане усташке странке, која сада преиспитује улогу свог предсједника Звонка Јуришића и уопште коалицији са СДП-ом. Ако се проблем и даље буде „продубљавао“ неминовно је да гледамо и пад федералне Владе, а формирање Савјета министара ће очигледно ићи тако да СДП-СДА раскрсти са Лијановићем и ХСП-ом, нађе договор са ХДЗ-овима које ће доћи на одобрење у српском блоку СДС-СНСД. Јер, у таквој консталацији политичких снага СДП више нема никакав алиби да условљава како ће се формирати будући Савјет министара, само може бити окривљен као главни кривац рушења основних начела Дејтонског споразума, а то је нарушавања изборних права и легалитета конститутивних народа.

Како и докле ова држава може да издржи заиста је велико питање. Са оваквом политиком у коме неко има храбрости да се самоиницијативно прогласи „изборним побједником“ и то шири на сва уста, заиста задире у психу и нормалност било ког човјека. Ако се неко тако проглашава не значи да су сви такви патолошки случајеви.

Знате ли да се само један посао истински чека? Онај министарски.

(Фронтал)